

ת"פ 30420/04/13 - מדינת ישראל נגד אחים רג'ב בע"מ, אחמד אלטורי

בית דין אזורי לעבודה בבאר שבע

ת"פ 30420-04-13 מדינת ישראל נ' אחים רג'ב בע"מ ואח'

בפני כבוד השופט משה טוינה

המאשימה: מדינת ישראל

נגד

הנאשמים: 1. אחים רג'ב בע"מ

2. אחמד אלטורי

הכרעת דין

ראשית דבר:

בפתח הכרעת הדין ובהתאם להוראת סעיף 188 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] תשמ"ב-1982, החלטתי לזכות את הנאשמת מעבירה של אי תשלום שכר מינימום, עבירה לפי סעיף 14 לחוק שכר מינימום תשמ"ז-1987; מעבירה של אי מסירת תלוש שכר, עבירה לפי סעיף 24(א) בצירוף סעיף 25(א)(1) לחוק הגנת השכר תשי"ח-1958; מעבירות של אי ניהול ומסירת תלושי שכר שלא נכללים בהם כל הפרטים כמתחייב בתוספת לחוק הגנת השכר, עבירה לפי סעיף 24(ב) בצירוף סעיף 25(א)(1) לחוק האמור; ומעבירה של אי ניהול פנקס חופשה בהתאם לסעיף 26(א) ו-28(ב)(3) לחוק חופשה שנתית תשי"א-1958.

כן החלטתי לזכות את הנאשם מהעבירות המיוחסות לו בכתב האישום, עבירות של אחריות נושא משרה לעבירות המיוחסות לנאשמת של אי תשלום שכר מינימום, אי מסירת תלוש שכר ואי ניהול ומסירת תלושי שכר שלא נכללים בהם כל הפרטים כמתחייב בתוספת לחוק הגנת השכר.

הנאשמת הורשעה בעבירות של מסירת הודעה לעובד המפרטת את תנאי העסקתו, עבירה לפי סעיף 1 לחוק הודעה לעובד תשס"ב-2002, כמפורט להלן.

הרקע העובדתי:

1. חברת האחים רג'ב בע"מ (להלן: "הנאשמת") הינה חברה שעסקה במתן שירותי הובלה בתקופה הרלוונטית לכתב האישום - החודשים דצמבר 2011 עד פברואר 2012 כולל. מר אחמד אלטורי (להלן: "הנאשם") הינו בעל מניות ומנהל הנאשמת.

בתקופה הרלוונטית לכתב האישום העסיקה הנאשמת חמישה נהגים ופקידה.

בפברואר 2012 התלונן עובד לשעבר של הנאשמת, מר שמעון בוקר, בפני מפקחי התמ"ת על אי תשלום שכר חודש ינואר 2012. בעקבות התלונה נפתחה חקירה אשר הבשילה לכתב האישום מושא הכרעת דין זו.

כתב האישום:

2. כתב האישום מושא הכרעת דין זו ייחס לנאשמת את העבירות הבאות:

א. אי תשלום שכר מינימום לעובד הנאשמת, מר שמעון בוקר, ביחס לתקופה שמיום 1.1.2012 ועד ליום 16.1.2012; עבירה לפי סעיף 14 לחוק שכר מינימום תשמ"ז-1987 (להלן: "חוק שכר מינימום").

ב. אי מסירת תלוש שכר לעובד הנאשמת, מר שמעון בוקר, בגין העסקתו בחודש ינואר 2012; עבירה לפי סעיף 24(א) בצירוף סעיף 25(א)(1) לחוק הגנת השכר תשי"ח-1958 (להלן: "חוק הגנת השכר").

ג. מסירת תלושי שכר שאינם כוללים פירוט שעות עבודה ותעריף, כמתחייב בתוספת לחוק הגנת השכר תשי"ח-1958 לעובדי הנאשמת, מר יחיא אלטורי, מר יוסף חוטאב, מר מהאדי אלטורי, מר עוואד אלטורי וגב' עידית וענונו (להלן: "העובדים"), לחודשים דצמבר 2011 ועד כולל בפברואר 2012. עבירות לפי סעיף 24(ב) בצירוף סעיף 25(א)(1) לחוק הגנת השכר.

ד. אי מסירת הודעה לעובד המפרטת את תנאי העסקתו ביחס לעובד הנאשמת, מר שמעון בוקר, ולעובדים כהגדרתם בסעיף ג' לעיל - עבירה לפי סעיפים 1 ו-4 לחוק הודעה לעובד תשס"ב-2002 (להלן: "חוק הודעה לעובד").

ה. אי ניהול פנקס חופשה שנתי ביחס לעובד מר שמעון בוקר ולעובדים כהגדרתם בסעיף ג' לעיל, הגדרה לפי סעיף 26 בצירוף 28(ב)(3) לחוק חופשה שנתית תשי"א-1951 (להלן: "חוק חופשה שנתית").

3. בנוסף מייחס כתב האישום לנאשם עבירות של אחריות נושא משרה לעבירות המיוחסות לנאשמת שעניינה אי תשלום שכר מינימום לעובד מר שמעון בוקר, לעבירה של אי מסירת תלוש שכר לעובד מר שמעון בוקר ולעבירות של ניהול ומסירת תלושי שכר אשר אינם כוללים פירוט שעה ותעריף לפי התוספת

לחוק לעובדיה.

ההליך:

4. במסגרת הליך ההוכחות העידו מטעם המאשימה מר שמעון בוקר, רו"ח סער גביש, ומפקח משרד התעשייה, המסחר והתעסוקה מנהל אכיפה והסדרה, מר עומרי שועה. מטעם הנאשמים העידו הנאשם עצמו, גב' עידית וענונו, מר מהאדי אלטורי ומר יחיא אלטורי.

במהלך עדותם של עדי המאשימה, הוצגו תלושי שכר שהנפיקה הנאשמת למר שמעון בוקר, המתייחסים להעסקתו בחודש דצמבר 2011; תלושי שכר שהנפיקה הנאשמת למר יחיא אלטורי לחודשים דצמבר 2011, ינואר ופברואר 2012; תלושי שכר שהנפיקה הנאשמת למר מהאדי אלטורי לחודשים דצמבר 2011, ינואר ופברואר 2012; תלושי שכר שהנפיקה הנאשמת למר עוואד אלטורי לחודשים דצמבר 2011, ינואר ופברואר 2012; ותלושי שכר שהנפיקה לגב' עידית וענונו לחודשים דצמבר 2011, ינואר ופברואר 2012. בנוסף הוגש פרוטוקול חקירת הנאשם מיום 28.5.2012. כן הוגשו בקשה למסירת מידע מתאריך 5.3.2012, דרישה להמצאת מסמכים מיום 9.3.2012 ודרישה שניה להמצאת מסמכים מה-2.4.2013.

דיון והכרעה:

5. על רקע האמור לעיל, אגש להלן לבחינת העבירות המיוחסות לנאשמים בכתב האישום בסדר הצגתם לעיל ואסיים בשאלת האחריות הפלילית המיוחסת לנאשם כנושא משרה לעבירות המיוחסות לנאשמת.

עבירה של אי תשלום שכר מינימום:

6. חוק שכר מינימום בא להבטיח **זכותו** של כל עובד המועסק במשרה מלאה **לשכר עבודה** שלא יפחת משכר המינימום לחודש, שכר המינימום היומי או שכר המינימום לשעה, הכל לפי העניין^[1].

כפי שנפסק^[2], מטרת החוק היא להבטיח קיום בכבוד של העובד ומשפחתו. תכלית זו מושגת באמצעות הוראת החוק הקובעת את הכלל הבסיסי **שלפיו לכל עובד הזכות לשכר מינימום שנקבע בחוק**^[3]. הביטוי בפועל של חוק שכר מינימום הוא איסור המוטל על המעסיק לקבוע ולהוציא לפועל הסדר שכר שאיננו עומד בהוראות החוק. דהיינו, הסדר שלפיו ישולם לעובד שכר הנמוך משכר המינימום החודשי, היומי או שכר המינימום לשעה, לפי העניין. למימוש תכלית זו נקבע בחוק שכר מינימום סנקציות אזרחיות^[4] על מעסיק המפר את הוראות החוק; וסנקציה פלילית המוצאת ביטוי בסעיף 14

לחוק - על המעסיק המממש הסדר שכר[5] העומד בניגוד לחוק, ולפיו - "מעסיק שלא שילם לעובדו שכר מינימום, דינו - מאסר שנה או קנס...".

7. **להבדיל מחוק שכר מינימום המתייחס להסדר השכר שבין המעסיק לעובד** (במילים אחרות, לזכותו של העובד לשכר), **סוגיית מועד תשלום השכר - החובה המוסרית שלא להלין שכר שכיר - מוסדרת בחוק הגנת השכר** הקובע מועדים לתשלום שכר[6] ואת הסנקציות לאי תשלום שכר במועד שהן סנקציות אזרחיות בעיקרן[7].

8. מכאן שיש להבחין בין מציאות שבה מעסיק מוציא לפועל הסדר שכר אשר לפיו השכר ששולם לעובד איננו עומד בדרישות חוק שכר המינימום - שאז אנו נמצאים בתחום המוסדר בחוק שכר מינימום לבין מציאות שבה הסדר השכר שבין העובד למעסיק עומד בהוראות חוק שכר מינימום, אך מטעם כזה או אחר, השכר איננו משולם - מציאות המוסדרת באמצעות חוק הגנת השכר וחוקים משלימים[8]. פרשנות אחרת הרואה בכל מקרה של אי תשלום שכר במועד ו/או בכלל, כאי תשלום שכר מינימום - משמעותה שכל מקרה שכזה[9], גוררת בעקבותיה ייחוס עבירה פלילית למעסיק; ובמילים אחרות, הופכת ציבור שלם של מעסיקים לעבריינים על פי החוק.

9. בענייננו, **מתוך העדויות עולה כי העובד, מר שמעון בוקר, הועסק כנהג אצל הנאשמת בשכר המורכב משכר בסיס בסך של 5,000 ₪ ופרמיות**. כך לדוגמא, נשאל מר בוקר בעדותו והשיב:

"ש. אתה יודע איך חישוב את השכר, לפי כמה שעות עבודה?"

ת. אנחנו לא עובדים שעות עבודה, זה בסיס של 5,000 ₪ ופרמיה 10% מערך ההובלות. זה לא עובד לפי שעות"[10].

10. **לא יכולה להיות מחלוקת כי בחודש מושא האישום, חודש ינואר 2011, הסדר השכר לפיו הועסק מר שמעון בוקר, המורכב משכר בסיס של 5,000 ₪ הוא הסדר שעומד בהוראות חוק שכר מינימום, שעה שנכון לחודש האמור עמד שכר המינימום על סך של 3,850 ₪.**

11. במקרה שלפנינו, מצביעות העדויות כי שכרו של מר שמעון בוקר בגין העסקתו בחודש ינואר 2011, לא שולם בעקבות חילוקי דעות בין הצדדים הנוגעים בין היתר, לנסיבות סיום העסקתו של מר בוקר[11]. רק לדוגמא נפנה לעדותה של גב' עידית וענונו, מי שהייתה עובדת כפקידה אצל הנאשמת בתקופה הרלוונטית, אשר מתייחסת לחילוקי הדעות בין מר בוקר לנאשמת ולמשפט אזרחי שניהל מר בוקר ובה תבע בין היתר, שכר על העסקתו בחודש ינואר 2011:

"ש. את מכירה את שמעון בוקר?"

ת. כן, אז הוא תבע את אחמד, היה משהו, אחד העובדים שהיה.

ש. מה את יכולה לספר?

ת. ממה שאני זוכרת, היה משפט איתו, משהו כזה.

ש. תביעה אזרחית?

ת. תביעה שהוא לא קיבל כסף, אבל הוא כן קיבל משכורת, הוא קיבל בשיק והוא לא רצה שיק, באתי להעיד, לא זוכרת מה נסגר בסוף.

ש. נתת עדות בתיק הזה?

ת. כן.

ש. אם תוכלי להסביר. הייתה טענה לגבי שמעון בוקר, שהוא לא החזיר עם סיום עבודתו כל מיני קבלות או הזמנות, תעודות משלוח.

ת. נכון, נכון היו תעודות משלוח שהוא לא הביא, היה עם זה בעיות, לא זוכרת בדיוק. לא זוכרת את כל הסיפור, אני זוכרת שהוא לא הביא תעודות, הוא טען שהוא שכח את זה במשאית, איבד, לא זוכרת

ש. את עבדת אז בחברה?

ת. כן.

ש. התעודות היו אמורות להגיע אליך

ת. כן, ואז לפי התעודות האלה אנחנו מוציאים את המשכורת" [12].

12. אשר על כן, משנמצא כי הסדר ההעסקה בין המאשימה למר בוקר עומד בהוראות חוק שכר מינימום, לא התקיימו יסודות העבירה המיוחסת לנאשמת של אי תשלום שכר מינימום, עבירה לפי סעיף 14 לחוק שכר מינימום; וזאת אפילו אם שכר חודש ינואר 2011 לא שולם נכון למועד הגשת כתב האישום בשל חילוקי דעות בין מר בוקר לנאשמת, סביב זכותו לשכר ושיעורו של שכר זה.

עבירה של אי מסירת תלוש שכר:

13. סעיף 24 לחוק הגנת השכר, מחייב מעסיק לנהל פנקס שכר ולמסור לכל עובד בכתב תלוש שכר. הסעיף מגדיר "תלוש שכר" כ-"רישום נתונים מתוך פנקס השכר, **המפרט את פרטי השכר ששולם לעובד**". הסעיף ממשיך וקובע, כי: "מסירת תלוש השכר לעובד יעשו לא מאוחר מהיום הקובע" [13].

"היום הקובע" אליו מתייחס סעיף 24 לחוק, הוא "היום התשיעי שלאחר המועד לתשלום שכר העבודה" [14].

14. סעיף 25ב(א)(1) קובע כדלקמן:

א. מעסיק העושה אחד מאלה, דינו - מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (בסעיף זה - חוק העונשין):

(1) לא מסר לעובדו תלוש שכר עד המועד האמור בסעיף 24(ג) בניגוד להוראות סעיף 24(א)."

15. מכאן שיסודות העבירה של אי מסירת תלוש שכר לעובד על פי סעיף 25(ב)(א)(1) לחוק, כוללים **יסוד עובדתי** הבא לביטוי במחדל - אי מסירת תלוש שכר; ו**יסוד נסיבתי** - המתייחס לאי מסירת תלוש שכר עד היום הקובע, כהגדרתו בחוק (היום התשיעי שלאחר המועד לתשלום שכר העבודה).

16. לפיכך על המאשימה בעבירה של אי מסירת תלוש שכר לעובד, להוכיח לא רק את היסוד העובדתי שבעבירה האמורה (המתבטא במחדל של אי מסירת התלוש), אלא גם את היסוד הנסיבתי המתייחס למועד תשלום השכר; ושניהם (היסוד ההתנהגותי והרכיב הנסיבתי) אמורים לקבל ביטוי בעובדות כתב האישום.

17. אומר מיד כי אין בכתב האישום ואין בראיות התביעה כל התייחסות לקיום היסוד הנסיבתי של העבירה המיוחסת לנאשמת. אוסיף עוד, כי אין מדובר בדקדוקי מילים, שכן במקרה שלפנינו הסדר השכר שלפיו הועסק מר בוקר, כלל שכר בסיס ותשלום פרמיה המבוסס על תעודות המשלוח שאסף מר בוקר במסגרת עבודתו אצל הנאשמת ואותן היה אמור להעביר לאחרונה בסוף כל חודש עבודה [15]. מכאן שבענייננו המועד לתשלום שכר של מר בוקר נקבע בהתאם לסעיף 13 לחוק הגנת השכר ותקנה 2 לתקנות הגנת השכר (מועד מיוחד לתשלום שכר עבודה) תשמ"ח-1987 והוא לענייננו "**בתום החודש שלאחר החודש שבו הוגש הדיווח**" [16].

18. מכל מקום, משאין התייחסות בכתב האישום ובראיות המאשימה לקיום היסוד הנסיבתי של העבירה מיוחסת לנאשמת שעניינה אי מסירת תלוש שכר - המועד למסירת תלוש השכר למר בוקר - יש לזכות את הנאשמת מהעבירה המיוחסת לה בסעיף זה.

מסירת תלושי שכר שאינם כוללים פירוט שעות עבודה ותעריף, כמתחייב בתוספת לחוק הגנת השכר:

19. סעיף 24(ב) לחוק הגנת השכר קובע שעל המעסיק לפרט בתלוש השכר את הפרטים המנויים

עמוד 6

בתוספת. התוספת אליה מתייחס הסעיף היא התוספת לחוק הגנת השכר ובה פירוט הנתונים שאמורים להופיע בתלוש השכר. סעיף 3 לתוספת קובע, כי ביחס לעובד במשכורת (המוגדר בחוק כעובד ששכרו משולם על בסיס חודשי), על תלוש השכר להתייחס להיקף המשרה.

סעיף 4 לתוספת קובע שבתלוש השכר צריך להופיע הפירוט הבא:

"תקופת התשלום -

- (1). התקופה הקלנדרית שבעדה שולם השכר;
- (2). מספר ימי העבודה ושעות העבודה במקום העבודה בתקופה שבעדה שולם השכר;
- (3). מספר ימי העבודה שבהם עבד העובד בפועל בתקופה שבעדה שולם השכר;

"...

סעיף 5 לתוספת קובע כי על תלוש השכר לפרט בין היתר את הנתונים הבאים: "ערך השכר המשולם לעובד בעד שעת עבודה רגילה וכן - "השכר הרגיל".

20. סעיף 25ב(2) קובע כדלקמן:

"א. מעסיק העושה אחד מאלה, דינו - מחצית הקנס הקבוע בסעיף 61(א)(2) לחוק העונשין תשל"ז-1977 (בסעיף זה - חוק העונשין):

(1) ...

(2) מוסר לעובדו תלוש שכר שלא נכללים בו פרטי השכר ששולם לעובד, כולם או חלקם, בניגוד להוראות סעיף 24(ב).".

21. בענייננו הגישה המאשימה תלושי שכר המתייחסים למר בוקר ולעובדים כהגדרתם לעיל, וטענה כי תלושי השכר שהוגשו (המתייחסים לעובדים הנ"ל בחודשים דצמבר 2011, ינואר ופברואר 2012) אינם עומדים בהוראות התוספת, משלא נכלל בהם פירוט שעות העבודה והתעריף כמתחייב לפי התוספת לחוק.

22. מתלושי השכר שהוגשו עולה כי העובדים מושא האישום הם עובדים במשכורת, דהיינו, עובדים ששכרם נקבע על בסיס חודשי. מאותם תלושים עולה, כי בכל אחד מהתלושים מצוין היקף העסקתו של העובד

(חלקיות המשרה). מהתלושים עולה, כי כל אחד מהעובדים אליהם מתייחס כתב האישום, הועסק בשכר חודשי במשרה מלאה בשכר המפורט בתלוש.

23. בחלק התחתון של כל תלוש, תחת הכותרת "נתונים נוספים" מופיעים הפרטים הבאים: מספר ימי העבודה בחודש, שעות העבודה החודשיות ושעות היעדרות. בכל אחד מתלושי השכר שהוצגו מצוין כי בחודשים האמורים אליהם מתייחסים תלושי השכר, היו העובדים אמורים לעבוד 25 ימים בחודש (למעט גב' וענונו המועסקת 21 ימים בחודש), 8 שעות ביום (גם כן למעט גב' וענונו שיום עבודתה הוא של 5 שעות ביום) ו-186 שעות חודשיות (למעט הגב' וענונו). על פי אותם תלושים, העובדים מושא כתב האישום לא נעדרו באופן שמחייב הפחתת שכר.

לא נטען ולא הוכח כי הנתונים בתלוש השכר המתייחסים לאי היעדרותם של העובדים מושא כתב האישום במהלך אותם החודשים אליהם מתייחסים תלושי השכר, אינם משקפים את המציאות.

24. במצב דברים שבו תלוש השכר מפרט כי העובד המדובר מועסק "במשכורת" (דהיינו, עובד המועסק על בסיס חודשי, להבדיל מבסיס יומי או שעתי), נתון השכר בתלוש תחת הכותרת "משכורת", עומד בהוראות סעיף 5(2) לתוספת המצריך מהמעסיק לפרט את "השכר הרגיל" של העובד.

במציאות שבה העובדים מושא כתב האישום זכאים לשכר על בסיס חודשי, והנתונים בתלוש השכר מלמדים כי כל אחד מהעובדים האמורים עבד חודש מלא ולא נעדר באופן המצדיק הפחתה בשכר - עומדת לנאשמת הגנה של זוטי דברים ביחס להיעדר פירוט של מספר הימים ושעות העבודה שעבד כל עובד בפועל בחודש הרלוונטי^[17] ושל היעדר התייחסות בתלוש השכר לתעריף "שעה רגילה".

25. לאור האמור, הריני מזכה את הנאשמת מהעבירות המיוחסות לה על פי סעיף 25 (ב)(א)(2) לחוק הגנת השכר של מסירת תלושי שכר שבו לא נכללים פרטי השכר, בניגוד להוראות סעיף 24(ב) לחוק האמור.

עבירה של אי מסירת הודעה לעובד המפרטת את תנאי העסקתו

26. סעיף 1 לחוק הודעה לעובד במעמד לעבודה (תנאי העבודה והליכי מיין וקבלה לעבודה) תשס"ב - 2002 (להלן - חוק הודעה לעובד), מחייב מעסיק למסור לעובד "לא יאוחר מ-30 ימים מיום שהעובד התחיל לעבוד אצלו... הודעה בכתב שבה יפרט את תנאי העבודה של העובד לפי הוראות חוק זה".

סעיף 4 לחוק האמור קובע קנס על מעסיק שהפר את חובתו בהתאם לסעיף 1 לחוק.

27. מתלושי השכר שהוגשו לבית הדין עולה כי העובדים מושא כתב האישום, הועסקו נכון לתקופה אליה מתייחס כתב האישום- דצמבר 2011 - פברואר 2012, למעלה מחודש.

כך, העובד בוקר שמעון הועסק על ידי הנאשמת החל מיום 01.12.2011.

העובד אלטורי יחיא הועסק על ידי הנאשמת החל מיום 01.05.2010.

העובד אלטורי מהדי הועסק על ידי הנאשמת החל מיום 01.07.2011.

העובד ח'וטבא יוסף הועסק על ידי הנאשמת החל מיום 01.03.2011.

העובד טורי עואד הועסק על ידי הנאשמת החל מיום 01.11.2011.

העובדת וענונו עידית הועסקה על ידי הנאשמת החל מיום 01.12.2010.

יוצא מכאן כי במועדים אליהם מתייחס כתב האישום התגבשה חובת הנאשמת 1 למסור לעובדים מושא האישום, הודעה בכתב לעובד כמתחייב מהוראות חוק הודעה לעובד.

28. אקצר ואומר כי הוכח לפני כי הודעה בכתב לעובד לא נמסרה לעובדים מושא כתב האישום (מר בוקר והעובדים כהגדרתם לעיל). בהקשר זה די לציין, כי בחקירתו במשרד התמ"ת נשאל הנאשם אם מסר לעובדים הודעה בכתב על תנאי העסקתם והשיב: "אין לי דבר כזה"[18]. אוסיף עוד, כי היסוד ההתנהגותי של העבירה של אי מתן הודעה בכתב לעובד על תנאי העסקתו, הוא במחדל. בענייננו, משהשיבו הנאשמים לאשמה, העובדה כי במסגרת פרשת ההגנה לא הוצגו טפסי הודעה לעובד, היא הנותנת כי הוכח הרכיב ההתנהגותי של העבירה שעניינה אי מתן הודעה לעובד כנדרש בחוק הודעה לעובד.

29. לאור האמור, הריני מרשיע את הנאשמת בעבירה של אי מתן הודעה לעובד ביחס לעובדים מושא כתב האישום.

עבירה של אי ניהול פנקס חופשה:

30. חוק חופשה שנתית תשי"א-1951 (להלן: "חוק חופשה שנתית"), מחייב מעסיק לנהל פנקס חופשה שבו יירשמו הפרטים המפורטים בתקנות שהוצאו מכוח החוק האמור[19]. סעיף 28(ב)(3) לחוק

חופשה שנתית קובע כי מעסיק שלא ניהל פנקס חופשה כמתחייב בסעיף 26 לחוק האמור- דינו קנס.

31. בהתאם לפסיקה[20] העובדות שאמורים לקבל ביטוי בפנקס החופשה, אמורים לקבל ביטוי ב"פנקס השכר" וב"פנקס שעות עבודה" שמעסיק חייב בניהולם. לפיכך אין להרשיע מעסיק בעבירה של אי ניהול פנקס חופשה, מקום בו לא נערכה חקירה לגבי קיום המידע שאמור להופיע בפנקס החופשה במסגרת רישומים אחרים של המעסיק.

32. בעניינו הוצאה דרישה להמצאת מסמכים מאפריל 2012 במסגרתה נדרשה הנאשמת להמציא פנקס שעות עבודה לחודשים דצמבר 2011 ועד פברואר 2012 כולל פנקס חופשה. אין מחלוקת כי המסמכים האמורים לא הומצאו למאשימה. בחקירתו של הנאשם נשאל האחרון מדוע לא המציא פנקס חופשה והשיב: "רואים שמנוהל בתלוש שכר פנקס חופשה, אני אשלח לך את הפנקס עד לתאריך 20.6.2012"[21].

33. עיון בתלושי השכר שהוגשו לתיק בית הדין, תומך בטענת הנאשם בפני חוקר התמ"ת על ניהול רישום חופשה במסגרת תלוש השכר. כך בכל אחד מהתלושים ישנה התייחסות לחופשה הצבורה נכון לתחילת החודש, הצבירה במהלך החודש וניצול הזכות לחופשה במהלך החודש. לא הייתה כל התייחסות בראיות שהציגה המאשימה ובטיעוניה כי רישום החופשה בתלוש השכר אינו נכון.

34. בעידן שבו מערכות השכר הינן מערכות ממוחשבות, אין משמעות לקיומו של פנקס חופשה במובן הפיזי; ודי בקיומה של מערכת ממוחשבת המנהלת את רישום החופשה של כל עובד והמתורגמת לנתונים בתלוש השכר.

אשר על כן, משהתנהל רישום החופשה בתלוש השכר ולא נטען ולא הוכח כי הרישום האמור הינו רישום שגוי - הריני מזכה את הנאשמת מהעבירות המיוחסות לה, של אי ניהול פנקס חופשה כאמור בסעיפים 26 ו-28 לחוק חופשה שנתית.

האישום כנגד הנאשם:

35. משזוכתה הנאשמת מעבירה שלאי תשלום שכר מינימום, בהתייחס לעובד הנאשמת, מר שמעון בוקר; מעבירה של אי מסירת תלוש שכר המתייחס לעובד מר שמעון בוקר; ומעבירות של ניהול ומסירת תלושי שכר אשר אינם כוללים פירוט שעה ותעריף לפי התוספת לחוק לעובדיה - יש לזכות את הנאשם מהעבירות של אחריות נושא משרה לעבירות מהן זוכתה הנאשמת.

סוף דבר:

36. לאור המקובץ לעיל, הריני מרשיע את הנאשמת בעבירה של אי מתן הודעה לעובד, כאמור בסעיפים 1 ו-4 לחוק הודעה לעובד ביחס לעובדים מושא כתב האישום (מר בוקר והעובדים כהגדרתם לעיל).

37. התיק נקבע לטיעונים לעונש ליום 6.12.2018 בשעה 11:00.

ניתן היום, י"ג כסלו תשע"ט, 21 נובמבר 2018, בהעדר הצדדים.

[1]סעיף 2 לחוק שכר מינימום.

[2]דב"ע נו/3-288, אמירה ח'אטר ואח' נ' סלטקס טקסטיל בע"מ, פד"ע לא 322.

[3]סעיף 2 לחוק שכר מינימום.

[4]סעיף 8 לחוק לפיו רשאי בית הדין לעבודה לחייב מעסיק שהלן שכר מינימום, לשלם לעובד פיצויי הלנת שכר מוגדלים.

[5]משנוקט המחוקק בלשון "שילם".

[6]סעיפים 9, 10, 11, 12 ו-13 לחוק הגנת השכר המתייחסים למועדים לתשלום שכר.

[7]סעיף 17 לחוק הגנת השכר הקובע כי שכר עבודה שלא שולם במועד נושא עמו פיצויי הלנת שכר, כאמור בחוק.

[8]דוגמת חוק הביטוח הלאומי תשנ"ה-1995 [נוסח משולב] פרק ח'.

[9]כמו למשל מעסיק שפשט רגל או חברה שנכנסה לפירוק ונותר חוב שכר לעובדים.

[10]עמ' 11 לפרוטוקול שורות 21-23.

[11] כך לדוגמא הסביר הנאשם בחקירתו כי: "מה-1 לחודש ועד ל-16 הוא לא קיבל שכר, העובד היה צריך למסור לי תעודות של העברת סחורה, הוא לא העביר ולכן הוא לא קיבל שכר, הוא עיכב לי את הביצוע של העברת כספים" עמ' 2 לחקירת הנאשם מ/14.

[12] מעמ' 50 שורה 27 עד עמ' 51 שורה 16.

[13] סעיף 24(ג) לחוק הגנת השכר.

[14] סעיף 1 לחוק הגנת השכר סעיף ההגדרות.

[15] כאמור בעדותה של גב' וענונו, עמ' 51 לפרוטוקול שורה 10.

[16] תקנה 2(ב) לתקנות הגנת השכר (מועד מיוחד לתשלום שכר עבודה), תשמ"ח-1987.

[17] יש להדגיש בהקשר זה כי תלוש השכר הוא רק אחד מהמסמכים שעל המעסיק להעביר לעובד, בתום החודש; ובנוסף לו, על המעסיק לצרף דוח נוכחות המפרט את הימים והשעות שבהם עבד העובד. במקרה שלפנינו, אין טענה לפיה עבדו העובדים שעות נוספות, נתון אותו ניתן ללמוד מדוח נוכחות. הנתונים המפורטים בתלוש – דהיינו תשלום שכר על בסיס חודשי תוך התייחסות לכך שכל אחד מהעובדים עבד חודש מלא ולא שלום שכר על שעות נוספות, יש בו כדי להסביר ולהבהיר לכל עובד את הבסיס לפיו שילמה המאשימה לעובד את השכר בפועל באותו החודש.

[18] בהקשר זה נשאל הנאשם בחקירתו כדלקמן: "ש. מדוע לא נמסרו לידי טופס הודעה לעובד בדרישה להמצאת מסמכים מיום 19.3.2012 ומיום 2.4.2012? ת. אין לי דבר כזה".

[19] סעיף 26 לחוק חופשה שנתית.

[20] ע"פ 14802-04-14, א. דינמיקה שירותים (1990) בע"מ נ' מדינת ישראל (ניתן ביום 13.4.2015).

[21] עמ' 3 לחקירת הנאשם, מ/14.